

ВАРТОВА БАШТА

Вісник Присутности Христа

"СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?"
"Надходять поради, та ще ніч" Іса. 21.

WATCH TOWER AND HERALD OF CHRIST'S PRESENCE
(Ukrainian Edition)

Vol. II April 1st, 1925 No. 4
Року Божого 6053 Квітень 1, 1925

ЗМІСТ

Приповідь о десяти минах срібла	51
Останній Суд	55
Хромий чоловік перед гарними воротами	58
Життя в першій церкві	60
Пояснення св. Письма	61
Вечір молитви і слова до розважування	63
Соборний Намет або Скиня Завіту	63

„Став же я немаче на варті і, стоячи мов би на башті, роздумував, що скаже він мені, що повість на мою жалобу.“ — Аввакум 2

© WTB&TS

СКАЛА ВІКІВ
Іншої підвалини ніхто не може заложити
Викуп За Всіх

На землі переполах народів у заколоті, як зареве море та фіалі [взбурені, невдоволені маси]. І омертвіють люде від страху та дождання того, що прийде на вселенну [на всіх людей]: сили бо небесні [церков] захитаються... Як побачите, що се стається, знайте, що Царство Боже близько... Випростуйтеся і підіймайте голови... бо поблизиться викуплення ваше. — Євангелії: Маттея 24:33; Марка 13:29; Луки 21:25-31.

СЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

СЕЙ журнал служить головню на се, аби подавати пояснення до св. Письма і поученя з него. Заложений (1884. р.) в англійській мові, аби ширити науку Ісуса Христа, він не тільки допомагає дітям Божим при студіюванню св. Письма, але також подає, коли Товариство має свої конвенції, повідомляє о приході представителів Товариства так званих „пильгримів“ і подає звіти з конвенцій.

Наші так звані „Верийські лекції“ подають і поясняють в приступний спосіб „ВИКЛАДИ СВ. ПИСЬМА“, видані товариством і є дуже помічні всім тим, хто хоче досягнути почетний ступень т. зв. „Верої Діє Міністер“ (В. Д. М. — V. D. M.). що означає: Слуга Слова Божого.

Сей журнал боронить головню сеї єдиної і правдивої підстави надії Християн, котру загально всі відкинули, іменно ВИКУП (відкупленє) дорогоцінною кровю (смертю) „чоловіка Ісуса Христа, що дав себе на ВИКУП (як відповідну ціну) за всіх“ (1. лист Петра 1:19; 1. лист до Тимотея 2:6). Будуючи отже на тім певнім фундаменті: золото, срібло і дорогі каміня-жемчуги слова Божого (1. до Коринтян 3:11-25; 2. Петра 1:5-11), дальшею цілюю сего журналу є показати всім: яка є спільність тайни, котра була укрита в Бозі . . . , щоби тепер об'явилась через Церкву всяка премудрість Божя — „котра в інших редах (віках) не була об'явлена синам людським так, як тепер є вона об'явлена.“ — до Ефесян 3:5-10.

Сей журнал є незалежний від всяких партій, сект або віроісповідань, яких собі натворили люде; а старається кожде своє слово підпорядкувати у всім під волю Божу в Христі, як учить сего св. Письмо. Длятого може сміло говорити і розбирати нижде слово, яке голосив Ісус, — відповідно до сего, як нам Бог уділить своєї мудрости порозуміти Його слово. Наше становище не є догматичне, але певне; бо що знаємо, се твердимо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Ми є як ті слуги, котрі виконуємо Його службу; длятого рішене наше, що має бути поміщене в сім журналі а що ні залежить від сего, як ми розуміємо Його волю, науку Його слова, аби скріпляти Його людей в ласці Божій і в знанню. Тому не тільки просимо наших читачів, але домагаємось від них, аби досліджували кожде написане тут слово при помочи неомильного слова Божого, і тому для лепшого провірення наводимо звичайно голос і стих з Пророків і Апостолів.

СВ. ПИСЬМО ВИРАЗНО І ЯСНО УЧИТЬ НАС:

ЩО ЦЕРКВА — се „храм живого Бога“, се особливше „діло рук Його“, що будова її відбувалася через цілий Євангельський він. — се є від часу, як Ісус Христос стався Відкупителем цілого світа і Угольним каменем свого храму. Через сей то храм, скоро буде він докінчений, Бог зішле благословенне на „всіх людей“ і тоді вони будуть мати приступ до Него. — 1. до Коринтян 3:16, 17; до Ефесян 2:20, 22; 1. Мойсей 28:4; до Галат 3:20.

Що хто в тім часі увірить в **ЖЕРТВУ ХРИСТА ЗА ГРІХ** і посвятиться Йому, сего буде Він неначе обрісовати, допасовувати і виглядувати, а скоро буде готовий і докінчений остатній, з тих „живих камінів“ з „виборних і дорогих“, тоді великий Майстер-Учитель згромадить їх разом при першій воскресеню. Тоді ся Церква буде наповнена Його славою і станеться місцем стрічи між Богом а людьми через цілих тисяч літ. — **Одкрите 15:5-8.**

Що підставою надії так для Церкви, як і для світа є се, що „Ісус Христос з ласки Божої пожив смерти за „всіх“, стався „викупом за всіх“ і, що Він буде „правдивим світлом, що просвітає кожнього чоловіка, що приходить на світ“ у „властивім на се часі.“ — до Жидів 2:9; Йоан 1:9; до Тимотея 2:5, 6.

Що надією Церкви є, що вона буде такою, яким є її Господь, буде „бачити Його таким, яким Він є.“ буде „учасником Божої природи“ і буде мати участь в Його славі, як Його співнаслідник. — 1. Йоана 3:2; Йоан 17:24; до Рим. 8:17; 2. Петра 1:4

Що в теперішнім часі Церква, святі мають себе відосоналіти, усвоєршити до служби в будущности; мають розвинути в собі всяку ласку; бути світаками Божими перед світом і приготувати себе на царів і священників в будучих віках. — до Ефесян 4:12; Маттея 24:14; **Одкрите 1:6; 20:6.**

Що навія світа лежить в благословеннях, о котрих довідаються і отримають всі люде через Царство Христа, що буде тревати тисяч літ. Всі, що хотять бути послужні законам і їх виповняти, отримають з рук свого Відкупителя і прославленої Церкви все те, що Адам утратив, а всі уперті в злім і неоправні будуть **ЗНИЩЕНІ**. — Діяння св. Апостолів 3:19-23; Ісаїя 35.

WARTOWA BASHTA

Published by WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY,
18 Concord Street, Brooklyn, N. Y.
Yearly Subscription Price: United States, \$1.00; Canada and
Miscellaneous Foreign, \$1.50.
Entered as second-class matter February 14, 1924, at the postoffice
at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

(Сей журнал виходить в кількох мовах)

РЕДАКЦІЙНИЙ КОМІТЕТ: Сей журнал виходить під надзором комітету, в склад котрого входять: J. F. Rutherford, W. E. Van Amburgh, J. Hemery, C. E. Stewart, R. H. Barber. Кождий артикул уміщений в англійській журналі читас і удобряє найменше трьох його членів.

Передплату в Сполучених Державах Америки можна посилати Моні ордерами або через Експрес компанію або банківими дрифтами. З Канади і прочих країв треба посилати передплату Міжнародним поштовим переказом.

ПЕРЕДПЛАТА за Вартову Башту на рік виносить: в Сполучених Державах \$1.00, для Канади \$1.50; для Галичини і Волини 4 золоті пол.; для Чехо-Слованії 30 корон; для Буковини 100 левів; для Франції 17 франків; для Бразилії 10 мільрейсів; для Аргентини 3 пеза. Грошеві моні ордеру адресувати тільки так: The Watch Tower 18 Concord St., Brooklyn, N. Y.

УВАГА ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ! В нас є такий звичай, що не вислаємо спеціального повідомлення, що отримано належитість ані не повідомляємо, що передплата снінчилася, тільки зазначаємо се побіч адреси.

Для бідних, що не можуть заплатити за наш журнал, а хочуть його читати, вислаємо даром, если о се попросят.

Сей журнал виходить раз в місяць. Поодинове число стоить 10 центів, гуртом 5 центів.

Щоби заощадити собі дорогий час повідомляємо Братів, що маємо на складі тільки такі книжки:

БІБЛІЯ (СТАРІЙ І НОВИЙ ЗАВІТ) у великим форматі ..	1.50
БІБЛІЯ (в малим форматі в шкіряній оправі)	2.50 і 3.90
НОВИЙ ЗАВІТ	65 цт.
БОЖИЙ ПЛЯН ВІКІВ	75 цт.
ГАРФА БОЖА	65 цт.
ДЕНЬ ПІМСТИ	25 цт.
СВІТ В ЗАКОЛОТІ — ЧОМУ? — РАТУНОК	10 цт.
ЦАРСТВО, ЯКОГО ВСІ БАЖАЮТЬ	10 цт.
ПЕКЛО ЩО ВОНО Є? ХТО ТАМ Є?	10 цт.
МІЛІОНИ З ЛЮДЕЙ ТЕПЕР ЖИЮЧИХ НЕ ПОМРУТЬ ...	25 цт.

КІЛЬКО ПЛАТИТЬСЯ ЗА ОГОЛОШЕННЯ ?

Повідомляємо всі Збори, що від тепер за всі оголошення, лекції, які брата замовляють на публичні виклади, платиться від 100 до 1000 штук — 1.50, а за кожду слідуючу тисячку 1.00 Сего розпорядження нехай брата придержуються, і відповідно до сего нехай так ділають, не чекаючи на повідомленне.

ДО ВІДОМА ВСІМ!

Проситься Братів з Сполучених Держав і з прочих країв, щоб всі листи до нас адресували тільки так:

WARTOWA BASHTA

18 Concord St.

Brooklyn, N. Y.

ВІСТНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА І ВАРТОВА БАШТА

Рік II.

Квітень-Апрілі 1, 1925.

№ 4.

Приповідь о десяти минах срібла.

*„І покликав десять слуг своїх і дав їм десять минах срібла, та й сказав бо нах: Орудуйте, поки прийду.“
Лука 19:13.*

Господь Ісус прийшов вже і є невидимо присутній. Тому день порохунок наближився. Деякі умучились по довгій праці, а другі ще з більшою енергією працюють даліше. Справді теперішній час, се час проби.

Але тому як раз тепер ми повинні добре пізнавати слово Боже. Бог і обіцяв, що дорога праведного буде що раз яснійша і яснійша, аж ясне світло засияє, як дійдемо до її вкінця. По правді, хто в дійсності любить Господа Ісуса і його присутність, такому дорога стає що раз яснійша, а дні стають йому що раз більш шалливі. Благоденство буде сей день, коли ми отримаємо здійснення наших надій.

Та однак не оден з часом устигає в своїм заназі. і стається ні то зимний ні теплий. Декому видається, що вже узяв за довгий час на нагороду. Любі! Бог свого плану не змінює. Він, що раз постановив, те і сповнить як раз у своїм часі. Чи не так? А тепер запитаймо себе, чи ми, посвячуючи себе Йому, чи ми не згодилися сповнити його волю, яка би вона й не була? Коли так, тоді кождий скаже в своїм серці: Боже, я радо хочу сповнити Твою волю, і буду працювати так довго, як Тобі подобається.

Если маємо сильну віру і не остигли в службі нашого Царя, і проголосуємо його царство даліше, тоді наша радість є повна. О много краще є не остигати в сій службі. Любов до Господа Ісуса і цілковите і щире посвячення себе до услуг його царства мусить бути побуджуючою для нас силою до дальшої праці, щоб Господь міг бути вдоволений з сего і сказати до нас: Увійди в радість мої.

ПРИКЛАД

Ще перед тим, заким ви посвятили себе Господу, коли ви ще були в світі і брали участь в світських організаціях, котрі тепер зближаються до своєї загибелі, ви нераз брали живу участь, наприклад, в політиці, виборах. Назначено кандидатів, і розпочалася кампанія. Та оден з визначних кандидатів приходить до вас і каже: Ви маєте великий вплив в своїй громаді. А я потребую чоловіка, котрому хочу повірити тут мою справу на час передвиборчої кампанії. Я сам мхну бути присутній в иншій місцевості. Я хотів би мати тут когось, котрий доглядав би совісно моєй справі. Я вірю, що я буду вибраний, а тоді нагороджу обильно тих, котрі будуть заступати совісно мою справу в часі передвиборчим.

Чи не міг би я числити на вас? Що? Чи не схотіли-б ви зайнятися моєю справою в сій вашій місцевості?

І ви відповіли: Добре, пане, я годжуся. Я буду боронити совісно вашої справи аж до побіди. Скажіть мені, що маю чинити, а я все зроблю; ще й других заохочу, щоб стояли за вами. Він подав вам вказівки, і ви взялися щиро до праці.

Надійшов день виборів, день найважнішої праці. Ви працюєте, бігаєте, доглядаєте, про їду забули. Вибори скінчилися — ви кандидат побідив! Тоді він приходить до вас, щоб переконатися, як ви працювали. Если ви викажетеся добрим успіхом, він усміхнеться, поплече вас по плечах і скаже: Добре, мій приятелю! Маєш заповнене красне місце у мене. Если же покажеться, що ви працювали недбало, тоді можете сподіватись зовсім чого другого.

Тепер, дорогі Братя, возьмім до рук Біблію. У Луки (19:11-27) читаємо приповідь о однім чоловіці знатного роду, що йшов у землю далеку прийняти собі царство, та й вернутись. Але перед тим, відїзджуючи, дав він своїм десятиєм слугам по одній мині срібла. Ся приповідь була сказана і записана в певній цілі, щоб її зрозуміти в своїм часі. О много легше зрозуміти приповідь, коли вона вже сповнилася, або як вона саме сповняється, аніж перед тим. Господь Ісус сам найкраще поясняє її. Св. Письма не можна пояснити, як кому подобається. Ісус обіцяв, що в своїм часі все буде ясне і зрозуміле.

Читаємо: Ісус „сказав приповідь, бо був близько Єрусалиму, і вони думали, що зараз має царство Боже явитись.“ Час і місце, як видко, мають тут велике значіння, як також і люди, до котрих Він говорив, і про кого ся приповідь говорить. Се показує, що сю притчу буде можна порозуміти як раз перед тим, заким послідні члени царської класи увійдуть до нового Єрусалиму, і коли вони будуть думати, що царство туй туй надходить. Апостоли становили сам початок сеї (класи) громади, що будуть членами царської родини враз з Господом, як з своїм Головою. Послідні члени сеї царської родини живуть тепер на землі. Куди-ж вони йдуть? Певна річ, що до небесного Єрусалиму. Чи не маємо сподіватись, що як раз тепер, коли Церква зближається до небесного Єрусалиму, що Господь учинить сю приповідь ясною? В хвилі, коли ся приповідь була казана, Ісус з апостолами зближився до гори Сион, що є в Єру-

салімі, а котра була образом царства Божого. Говорючи о тім самім ап. Павло писав: „Ви приступили до Сионської гори і до города (міста) Бога живого, Єрусалиму небесного, і до тьми ангелів, до громади і церкви первородних, на небесах написаних.“ — до Жидів 12:22,23

Приповідь має всегда на думці щось дійсного. Вона як той намальований образ показує нам на якусь дійсну річ. „Один чоловік значного роду йшов у землю далеку прийняти собі царство, та й вернутись.“ Тут показано, що Ісус Христос є тим чоловіком значного роду, що пішов до самого неба, щоб там з рук Бога Єгови отримати велике право і власть заложити у своїм часі Боже царство. (Даниїл 2:44; до Жидів 9:24) Ісус сказав, що Він верне знова і возьме свою Наречену до себе. (Йоан 14:3) Він вже повернув, і тепер обняв в свої руки велику силу і власть; і в наслідок сего царства сего світа стали крушитись, розсипатись. І читаємо в Луки, що „як вернувся він, прийнявши царство,“ став обраховуватись з своїми слугами.

Перед своїм відходом в далеку сторону сей чоловік значного роду покликав до себе своїх слуг. Чому? Бо він відходив, і тому хотів передати їм нагляд над своїми справами. Сі слуги представляли сих Християн, котрі посвятили себе всеціло Господеві йти його слідами, куди тільки їх поведе. Вілько-ж слуг він покликав? „І покликав десять слуг своїх.“

Десять, се символічне число, і означає цілість на землі; се значить, повне число покликаних. І „дав їм десять мін срібла.“ Тут знова *десять* є символічне число, і означає всі гроші, всі мін срібла. Се значить, представляє всі справи Його царства. „Та й сказав до них: Орудуйте, поки прийду.“

Ми переповідаємо слова Ісуса своїми словами так: Ви чули, як я говорив, що царство небес наблизилось. Я є тим Царем. Я на се прийшов, щоб заложити своє царство, котре буде благословенням для всіх людей, і направить все те, що злого учинив сатана. Я на се прийшов на сей світ. Але я мушу відійти на якийсь час, але знова поверну. Моїм бажанням є, щоб ви були зі мною і були одно зі мною, і мали враз зі мною участь в сім царстві. Я відходжу тому, щоб промстити вам дорогу. За той час, як я відійду, я хочу лишити декого, щоб займався моїми справами, іменно, справами, що тичаться мого царства на землі. Чи хочете піднятиє сего і взяти на себе обовязок доглядати справ мого царства, як я відійду? Я є світлом для світа. Як я відійду, ви маєте бути тим світлом для світа. Ви маєте бути моїми представителями. Під словом „ви“ я розумію вас, що тепер єсте моїми вірними учениками, і всіх тих, що повірять в мене через вас, як будете начати сего, чого я учив. Тим всім я віддаю в руки справи мого царства. Я сподіюся, що кождий з вас, відповідно до сего, як отримає віри, буде старатись зі всіх своїх сил працювати над справами мого царства, в часі моєї неприсутности.

Св. Письмо показує, що Ісус як раз се мав на думці, бо недовго по тім так Він молився до Отця: „Все моє є Твоє, і Твоє є моє, і я прославився в них. І вже

більш я не є в світі, а сі (вони) є в світі, і я до Тебе йду. Отче святий, збережи їх в імя Твоє тих, котрих дав єси мені, щоб були одно, як і ми.“ (Йоан 17:10,11) „І я завітую (під зановітом обіццю) вам царство, як завітував мені Отець мій.“ — Лука 22:29.

Коротко отже сказавши, десять мін срібла представляють всі справи, котрі стоять в звязи з царством Христа на землі. Сі справи є дуже дорогі і показані під образом мін срібла, котрі Христос передав своїм слугам в часі своєї неприсутности. Приповідь говорить виразно, що десять (всі, повне число) мін срібла (всі справи царства були віддані в руки десятком (всім його) слугам. Мін срібла не належать до слуг, але до Господа Ісуса.

Цар передав своїм слугам орудувати справами свого царства, а слуги з своєї сторони занялися ними, і через се отримали нагоду оказати своєму Панови свою вірність. Їх вірність була причиною, що Він підніє їх на становище чести і дав їм місце великої одвічальности в його царстві.

В царстві маємо дві різні класи людей: Одні, се царська родина або пануюча класа, а в нашім прикладі, се Ісус Христос і його слуги, котрі оказали свою вірність до Нього аж до смерті. Такі мають приобіццю мати участь в його царстві. Другі, се піддані сего царства, названі міщанами, горожанами. Приповідь показує нам сі дві класи людей. Читаємо: „Міщане ж його ненавиділи його і післяли послів слідом за ним, кажучи: Не хочемо, щоб він царював над нами.“

Як точно сповнилось! Недовго по тім, як Ісус вознісся на небо, і як завязалася перша Церква і почала свою роботу, зараз почали втискатися до неї честилюбиві люди. І не потривало довго, як т. зв. „християни“ післяли своїх послів, і сказали: Не хочемо, щоб Ісус Христос панував над нами. Ми заложимо собі свою гієрархію, свою духовну власть на землі, і не будемо чекати на Нього, ми самі зачнемо панувати.“ Довгі століття чинила се римо-католицька церква. Пізніше повстала протестантська церква, і пішла слідами за тамтою. А нині в цілім т. зв. „християнським“ світі панують — великі богатири, фінансісти, великі політики і свияценики — і називають тому такі держави „християнськими державами.“ Але в дійности вони не признають Христа, тепер присутного, за свого Царя. Навпаки! Вони переслідують представителів Його царства, і кажуть: Ми будемо панувати над світом за помощю ліги або союзу. Та Господь Ісус не зважає на се а йде наперед, закладаючи своє царство.

„І сталося, як вернув він (Ісус Христос), прийнявши царство, сказав прикликати собі слуг тих, що дав їм срібло (свої дороговцінні справи), щоб знати, хто що зорудував (користаючи з кожної нагоди, хто справу царства поширив як найбільше).“ Треба зауважати, що він повертає, і аж тоді обнімає своє правління. По тім, як він повернув, він як Цар взяв в свої руки власть і почав панувати. Се сталося 1914. р. Опісля Він приходить до свого „храму,“ до своїх слуг, і почав робити з ними рахунок, хто як орудував його справами.

Наперед покликав слугу, що був найвірніший і найрештливший в праці. І той, прийшовши, сказав: „Пане, мина твоя приробила десять мін.“ Він не каже: „Пане, мина моя приробила десять других мін.“ а сказав: *Твоя* мина срібла приробила. Іншими словами хотів сказати: Справи твого царства, які Ти мені поручив, подали мені спроможність ужити всіх моїх сил, якими Ти мене наділив. І я за Твою ласкою працював і служив Тобі, доглядаючи справ твого царства, і збільшив твою справу в десятиєро Тобі на честь. Я чувся щасливий, що я мав сю благодать працювати для Тебе, і віддавати Тобі честь! Цар був вдоволений з справоздання слуги, і похвалив його за його вірність, кажучи: „Добре, гаразд, добрий слуго, позаяк у найменшому був еси вірен, то май владу над десятима містами.“

Нема сумніву, що в царстві Божім будуть степені слави; і ці степені будуть залежати від вірності тих, котрі були представителями Господа Ісуса. Апостол так о тім говорить: „Інша є слава сонця, а інша слава місяця, і інша слава зір; бо зоря від зорі відрізняється славою. Так і воскресні мертвих.“ (1. до Коринтян 15:41,42) Одні з послідувачів Христових були вірні до найвищого степеня; другі були менше вірні.

Потім кличе Господь другого слугу, що був образом таких слуг, котрі любили Господа і його справи царства, і були вірні до певного степеня, але могли бути ще вірніші. Він також знає своє справоздання, свій звіт. „І приступив другий, кажучи: Пане, мина твоя (не моя) зробила п'ять мін.“ Справи твого царства, які Ти мені поручив, я дотримувався. Се даю мені спроможність, і я виконував все охотно і радо. Справу твого царства ми збільшили в п'ятеро. Зауважмо, що Ісус не говорить до него так, як до першого: „Добре, слуго добрий.“ але „рече і словом: І ти будь над п'ятьма містами.“ Він нагороджас його за його вірність, але не так, як першого, що був вірний до найвищого степеня.

Тоді приходить третій слуга, котрому також були повірені справи царства, але сей не працював зовсім. Він не уважав за відповідне доложити своїх старань і поширити справи царства. Він приступив до Пана і каже: Я боявся тебе, бо ти чоловік жареткокий: береш, чого не клав еси, і жнеш, чого не сів; тому мину, котру ти мені дав, привошу тобі назад. Переповідаючи слова Ісуса, Він так сказав до сего слуги: Ти знав, що найдорожшою річю на землі для мене се справи мого царства. Ти знав, що я нагороджу того, хто буде мені вірний в тім ділі. Ти знав, що я буду жадати точного справоздання з того, що я тобі передав. Але ти не зробив нічого. Єли ти сам нічого не робив, то чому ти не передав свої справи комусь другому, щоб, коли я прийду друге, мож було виказатись якимсь зиском? Ти не добрий слуга. Ти тільки змарнував час і оказався певірим в тім, що я тобі передав. Мій Отець оправдав тебе і сподив тебе і помазав тебе своєю силою, і я назначив (поставив) тебе як свого представителя, щоб ти доглядав моїх справ. Та ти стався рівнодушний і не проголошав мого царства: і хотай ти знав, що так треба чинити, то ти заховав се в собі самім, і

тим самим допомагав противникам. Ти не був вірний в тім, що ти отримав, і тому відбереться се від тебе, і передасться тому, що був найвірніший.

Найважкіша річ порозуміти добре присутність. А се є той можливо, бош самі події potwierджують се. І як се вірно. Богато було таких, що знали правду від довшого часу, але держали її тільки для себе, і не старалися ширити її далше, щоб з сего вишла слава для Господа Ісуса. Та з 1918. р. наступила велика зміна щодо сего. Праця Церкви, якої образом був Ілля, устала, і вкоротні оїсиа почалася праця Єлисея. Тоді Господь Ісус нещаче прийшов до „свого храму“ і показав певе обрахунок, передоїм з своїми слугами на землі. Тоді земля сказала: Праця вже скінчена. Ми не маємо вже що робити; а ті, що працюють, ми зарез винаїтимо у них якусь хлібу. Ми їм покажемо. І одні з них відвернулися від правди і стали навіть заперечувати її і переслідувати братів.

Тоді Господь об'явив своїй церкві, що наїшов час, коли сміло треба проповідати Його присутного і звіщати Його царство і оповідати всім, що день ювілею наблизився; і що мільони з людей тепер живючих ніколи не поумрут. Та деякі його слуги не тільки спротивились сьому і заперестали працювати, але ще обернулися проти своїх товаришів-слуг і сказали, що Господь ще не прийшов. Присутність Господа може хто заперечувати в двоїній спосіб: 1.) або отверто говорячи, що Господь Ісус, цар, ще не прийшов, і 2.) або не вироет, коли хто є зовсім рівнодушний до справ царства Божого і є лінивий або зовсім противиться їти і проголосити Царя і його царство. Знається нам, що докрий, хто признає, що Господь є вже присутний, і хто любить Його ім'я, буде охотно займатися працею в справах царства, які з ласки Божої отримав, і буде старатися із всіх сил допомагати другим, щоб діло виконати як слід.

Тоді Цар може відобрати мину від невірного слуги а дати тому, котрий мав десять. Деякі, знається, звернули увагу Пана, що сей слуга вже має десять мін срібла. А Пан на се сказав: „Всьому, що має, дається (більше), а від того, що не має, відбереться від него.“ Іншими словами, хто любив справи царства Господнього і доглядав тих справ, виконуючи вірно свою службу, поручить йому Господь ще більше; а від тих, що отримали ласку з рук Господа, але не використали її, відбереться.

Часами чути від деяких братів нарікання, що Товариство завизнас братів до успішної праці. Вони кажуть: „Від Товариства виходять тільки заклики: до праці, до праці і ще раз до праці і не ослабайте в праці.“ На се ми відповітаємо: Брати, станьте на хвилю і поставте собі сі питання: Чи Цар слави є вже присутний? Чи ми вже живемо при кінці віка? Чи наїшов властивий час, щоб проповідати радієну вість, що царство Боже наблизилось? Чи се правда, що нове царство входить в життя, так як було устанавлено в Божім плані, і чи маємо його проголосити? Чи я посвятився сповняти волю Божу, і чи я є дитиною Божою? Чи згодився я слухати свого Царя, що тільки Він мені розкаже?

Если на ці питання відповісте так, тоді запитайте себе: Що повинен властиво ділати такий, хто хоче належати до царської родини і мати участь з Царем в його славі? Чи Псалмопівець не говорить, що ми мусимо мати велику ревність до Божого дому? (Псал. 69:8,9) Чи справи Царя не є також і нашими? Тоді що маємо ділати? Ап. Павло відповідає: Будьте „у роботі не ліниві: духом горіючі, Господеви служачі.“ (до Рим. 12:11) А на другім місці: „А як ви у всім маєте достаток: у вірі і в слові, і в знанню і у святих стараностях, і в любові вашій до нас; так майте достаток і в сій ласці (благодати).“ (2. до Кор. 8:7) І знов таке: „Бажаємо, щоб кожний з вас оказував таке саме старанно про тверду надію аж до кінця.“ (до Жидів 6:11) А Петро додає: „Тим то, брати, старайтесь більше утвердити ваше покликання і вибране; бо се роблячи, ніколи не спотикнетесь. Таким чином щедро дозволиться вам вхід у вічне царство Господа нашого і Спаса Ісуса Христа.“ (2. Петра 1:10,11) Сі слова мусять бути правдиві. Тому хто є лінивий і байдужний, сей легко може упасти.

Св. Письмо на кождім місці ганьбить лінивство. Всеюди читаємо там слова заохоти до праці. То-ж чи справа нашого Царя не вимагає від нас, щоб ми відали на се всі наші сили? В сій приповіді видимо, що хто був вірний і працював, сей отримав похвалу від Господа. З досвіду знаємо, що сі класи, сі згромадження, котрих члени слухають слів Господа, котрі читають точно, що пише Вістник Присутности Христа, котрі серед тижня займаються працею і ходять з книжками від хати до хати, і учащають на свої мітинги, там нема найменшого непорозуміння, а панує велика згода і радість в їх серцях. Одинокa причина, чому ми заохочуємо братів до ще більшої праці є ся, що хочемо, щоб кожний брат був як найлучше озброєний проти нападів противника, і міг осягнути нагороду, яку Бог приготував тим, котрі будуть Його любити понад все.

БРАТЯ, ДО ПРАЦІ!

Памятаймо, що Господь Ісус не робить обрахунку зі своїми слугами в протягу одного дня о 24 годинах. Правдоподібно Він може дозволити, що дехто побачить, що нагода отримати нагороду виховується з його рук, і що запад, одушевлення до справ царства маліє у нім, і тоді дає йому нагоду, щоб поновив давню ревність і взявся знова до праці. Кожний отже, хто чує в собі, що він стається ні то зимний, ні горячий, але рівнодушний в теперішній хвилі, повинен пробудитись і вглянути в себе і взяти св. Письмо до рук і читати і старатися найти для себе спосібність, як прославити свого Господа. Ми живемо тепер в небезпечнім часі. Головно, старші по згромадженнях і другі більше визначні слуги по церквах є в небезпеченстві.

Дехто з них думає, що через се, що займає визначніше місце в церкві, тим самим не обовязаний до дійсної або чинної (активної) служби; що все, що він має робити, то тільки сказати раз в тиждень науку до зібрання або до публіки. Такі забули на справи цар-

ства Господнього, а дбають більше про себе самих. Звісти ся небезпека, що в сій так важній і критичній хвилі може хто заснути сном.

Сі, що будуть сияти найясніше в царстві, не будуть краще як раз з тих, котрі тепер займають найвизначніше становище по сій стороні завіси. Се *вірність*, за котру Господь винограджає. Деякі далеко від великих згромаджень, котрі не звертали на себе нічної уваги, але були вірні і послужні Господу серед всяких обставин і користали де тільки могли, такі без сумніву будуть належати до найперших.

Одначе більша одвічальність лежить на тих, що визнаються чимсь в згромадженнях. Pamiętajмо, дорогі братя, що Господь Ісус поручив справи свого царства в руки своїх слуг, а головно коли учинив старших надзирателями Церкви, щоб вони своєю ревністю в праці, в службі, вірности, в ділах, в поведенню і оказуванні овочів і благодатей духа були примірами для стада Господнього. Се не вистарчить сказати до братів: наперед! а опісля заложити руки і нічого не робити і бути задоволеним малою працею, котра може принести таку велику честь. Кожний з нас маймо на памяти, що наша вірність зглядом Господа окажеться тим, чи у нашім серці є посвяченне і бажанне ділати все, що тільки будемо могли. А перед нами велике ще поле до праці і для кожного з нас є праці доволі.

ПЕРЕДАННІСТЬ СЕРЦЯ

Служба наша не буде дійсною службою і не буде вона вірною, если з нею не буде лучитись любов. Безкористовне відданне себе Господу і справам Його царства мусить бути найпершою причиною, котра нас спонукує до праці. Се любов, котра дає дозріти овочам і благодатям духа. Слуги, котрі мають в собі таку любов, будуть так усильно дбати о справи Царя, що вони не будуть могли мовчати і сидіти безчинно. Ся любов в них буде неначе тим огнем, котрий буде змушувати їх йти і проповідувати про царство Боже і працювати своїми руками. Чим більше пізнаємо, що ми отримали велику ласку, і що можемо заступати Господа і орудувати Його справами на землі, тим більше будемо бажати бути Його вірними представителями.

НАГОРОДА

Ніхто не стратить на тім нічого, если буде вірно виконувати свою службу. Ап. Павло, розуміючи добре вагу вірної служби, закликав братів, щоб представляли себе, як живі жертви, святі, приятні Богу, бо се розумна служба. — до Римлян 12:1.

Є одна класа слуг Христових, котрі не тільки користають з нагод, скоро тільки їм надаряються, але вони ще самі глядають за ними, щоб могли більше працювати. Друга класа їх є також вірна до певного степеня, але не так, як перша. Коли Пан казав відобрати мину срібла з рук невірного слуги, тоді не передав її тому, хто мав п'ять, а дав тому, що доробився десять. Тому отже класа слуг, котрі були ревні і вірні до най-

вишого степеня, котрі не лишень працювали, але у своїм серці мали любов до царства Господнього, котрі старалися помочи другим йти по тій вузкій дорозі, ся князя слуг отримала найбільшу нагороду. Господь Ісус любить тих, що є Йому вірні. Він нагороджає вірність. Хто любить по правді Господа і його царство понад все инше, такому Господь буде все допомагати в його праці, і йому не буде нічо на перешкоді; але всегда буде старатися ділати на більшу славу Царя і його царства.

УБИВАЄ СВОЇХ ВОРОГІВ

Зауважмо, що найпершим ділом Царя було зробити обрахунок з своїми слугами, а як се учинив, тоді наступило убиття його ворогів. Того самого способу поступовання тримається Він також і тепер. „А ворогів моїх, тих що не хочуть, щоб царював я над ними, приведіть мені сюди, та й повбивайте їх перед мною.“ Бог більше не уділяє своєї ласки і опіки т. зв. християнству. Між ними вже не чути голосу Жениха і Його Обручницї, Нареченої. Так зване теперішнє „християнство“ злучилося з диявольськими організаціями тільки щоб панувати над світом, а Христа як Царя царів і Пана панів не хоче визнавати. Тому тепер Господь Ісус убиває се „християнство“ ясним світлом своєї присутности і силою свого слова. Христос нищить вплив і силу сего „християнства“ над народами (людьми). Він прийшов, щоб судити і воювати, і так ділає. Надійшов час до рішачого бою. Наш Цар Христос йде побідоносно від побіди до побіди. — Одкрите 19:11-16.

ВХОДЯТЬ ДО ЦАРСТВА

Пнша річ в тій приповіді, як видко, неначе вгазує

на час, коли можна буде увійти до царства. „І, промовивши се, пішов далій, йдучи в Єрусалим.“ А що Єрусалим був образом небесного царства, се неначе каже догадуватись, що коли Цар зробить обрахунок з своїми слугами, тоді Він словом правди і відомостю о своїй присутности стане „убивати“ всіх тих, котрі не хотять Його слухати. Се дальше показує, що для Церкви по сій стороні завіси отвирасться ще велике поле до праці. По нашій думці, послідні члени Церкви на землі зближуються вже до нового Єрусалиму, до громади Церкви перво-родних. Відповідно до свого степеня вірности і посвячення вони руками і ногами і своїми устами і всім, що мають, стають до роботи і виконують охотно службу свого Господа. На їх устах гомонять радісні пісні: Ось, Цар слави! Царство небес наблизилось! — що є неначе повторенням слів: Ось, Жених! Хто розуміє добре час, в яким ми живемо, сей стане з усіх сил проголошати радісну вість о царстві.

Братя, молимо вас, забудьте на все, що могло би стояти вам на перешкоді. Не стараймося вишукувати хиб у другого! Але най кожний сам себе питає: Як я урудую сріблом, котре мені дав мій Господь? Чи я вірно заступаю Його справу? Чи здам я добрий рахунок? Най же любов і ревність і посвячення зглядом Господа і Його царства побудить нас до ще більшої праці. Ідім в перед! маючи перед собою ціль нашу: проповідати царство Господнє! Нехай руки нашї не слабнуть в праці. Слова євангелїста Йоана, котрий говорить в імені Господа Ісуса, всегда нехай гомонять в наших ушах неначе красна мелодія: „Глядіть, уважайте на себе, щоб не згубити нам сего, що вже заробили, але щоб нагороду повну прийняли. — 2. Йоана 8.

—000—

Останній суд.

ЧАС СУДУ — ЗАГАЛЬНИЙ СУД НАД „ХРИСТІЯНСТВОМ“ — ВИКУП Є ЗАПОРУКОЮ ДРУГОЇ НАГОДИ ДО ЖИТТЯ — ЗНАЄ ПОТЯГАС ЗА СОБОЮ ВІДПОВІДНУ ОДВІЧАЛЬНІСТЬ.

„Скільки раз ви чинили се одному з сих кратів моїх, найменших, ви менї чинили.“ — Матей 25:40.

Розбиремо тут всім добре знану приповідь о вівцях і козлах. Загально поясняли сю приповідь, що вона показує на поділ між праведними а грішниками, котрий наступить *сейчас* при другім приході Христа на землю. Всі т. зв. „правовірні християни“ учили, що з хвилиною, як Христос прийде вдруге на землю, тоді кого Він застане в грішнім стані, то такий вже не буде мати надії уникнути вічних мук. Учили, що тоді Христос поділить всіх людей на дві класи; вівці се праведні, а козли се прокляті.

Хто студіює св. Письмо, як се роблять Дослідники Біблії, сей переконується, що Бог призначив для людей день суду, тисяч літ довгий, коли Христос буде царювати (до Жидів 6:2; Одкрите 20:6); що в тім часі мертві люде будуть освободжені із сили смерти, котра їх держить до сего часу; що тоді всі народи на

землі научаться доріг Господніх; і що панованис Христа є як раз на се, щоб припровадити чоловіка до його давно утраченого наслідства і привернути його назад до сих щасливих його відносин з Богом, в котрих він жив на початку світа в раю.

Якийсь час Дослідники Біблії уважали сю приповідь як образ суду при кінці тисячліття, коли праведні (вівці) отримають блаженства життя вічного на обновленій землі, а злі, грішники, (козли), будуть знищені раз на все, як негідні життя. Тепер же бачимо, що в приповіді під образом „овець і козлів“ є описаний образ суду над світом в часі другої присутности Христа. Сей суд рішить, хто з людей, живючих в тім часі, буде гідний перейти до царства Божого, що буде на землі, а хто не буде гідний. Правдиве зрозумінне сеї приповіді видає світло на много інших писань св. Письма, і

уможливає правдивим слугам Господнім продовжати свою роботу і бачити ціль свого посланництва о много ясніше, аніж перед тим.

КОЛИ БУДЕ СЕЙ СУД ?

За виїмкою символічних образів в Езекиїла і в Одкриттю св. Письмо описує дуже мало, як буде діятись в тисячліття. З пророка Ісаїї (голови 25. і 35.) знаємо, який поступ будуть чинити люди на дереві святости, і що тоді під панованням Христа співнуть на людей благословення від Нього. Але ні пророки ні сам Христос не сказав ясно, що має діятись в часі сего царювання. Тому то тяжко сподіватись, щоб ся приповідь займалася подіями при кінці тисячліття. Коли властиво розуміти сю приповідь, то вона лучиться з подіями, котрі безпосередно поперезять саме тисячліття. Вона стоїть в тісній звязи з тими всіма подіями, які Христос вчинив, що будуть діятись при кінці євангельського віку, коли Він прийде вдруге на землю, щоб заложити своє царство.

Щоб порозуміти добре сю приповідь треба поставити себе в те місце, коли Ісус Христос говорив її до своїх учеників. Саме тоді Ісус скінчив свою роботу, місію, на котру був посланий Отцем. Єрусалим і Жиди не прийняли Нього, а відкинули. Він, одускаючи послідній раз храм в Єрусалимі, сказав: „Отсе-ж оставляється вам господа ваша пуста (лім ваш пустий).“ (Лука 13: 35); бо, відкидаючи Нього, вони відкинули Бога, котрий післав Нього.

Слідуючого дня Ісус сидів на горі Оливній, споглядаючи на Єрусалим. Тоді прийшли до Нього самі тільки ученики і поставили йому кілька питань. Відповідаючи на їх, Він оновив їм, що буде діятись на світі, як Він прийде другий раз на землю і буде невидимо присутний. Се записано у Матея, голова 24. і 25. Через се Ісус хотів поучити своїх вірних слуг, живучи тоді на землі, щоб пізнали сі події свого часу, і по сих подіях арозуміли, що Він дійсно повернув вже і є присутний. Його прихід не мали пізнати по тім, що будуть бачити його особу, але мали пізнавати по подіях, котрі Він вчинив, що тоді стануться.

Наперед сказав о судьбі Єрусалиму; що буде дотпанний поганами, аж скінчатся „часи поган.“ Що тоді вибухне величезна війна, що буде голод і помір і трясення землі по місцях. Але те все буде тільки початком гора неначе породних болів. Що се горе буде описана степеневе ще гірше змагаться, і буде таке велике, якого світ ще ніколи не переживав. А дальше, Ісус сказав приповідь о десяти дівах, показуючи тим, що „тоді“, в часі, як те все буде відбуватись, навіть деякі його власні послідувачелі задрімають і не будуть гідні увійти з Женихом. І також сказав приповідь о талантах, де показав, як Він винагородить своїх слуг, і відасть кожному відповідно до його вірности. Скінчивши се, тоді Ісус оновив о суді, який буде виданий на „християнство“ і на всі народи.

Хотяй Ісус не знав о часі, коли се буде (Матея 24: 36), то однак Він духом ясно видів, що Єрусалим, ко-

трий лежав у стін Нього, своїм поведенням зглядом Нього, і тим, що відкинув Нього, був малим образом великого релігійного систему, котрий прийде в будучности. В своїм умі Він бачив, що його ученики розвесуть його науку широко і далеко по всій землі; та що з бігом часу повстануть з того великі організації і системи цивілізації, котрі будуть називатись його іменем, подібно як Єрусалим, що лежав перед Ним, називав себе народом Божим.

ЗАГАЛЬНИЙ СУД НАД „ХРИСТИЯНСТВОМ“

Ісус знав, що коли Він поверне другий раз на землю, тоді всі ті великі системи будуть виставлені на пробу, подібно як Єрусалим був пробований. Він знав, що сі великі церковні організації або віри і світські начальники, котрі йдуть одні з другими рука в руку, що вони будуть так само поводитись з його слугами і будуть так само приймати їх слова о зближаючійся царстві, як фарисей робили з Ним. І як Жиди і Єрусалим зтягнули на себе суд, відкидаючи Нього науку любови, позаяк ненавиділи світло, і тому зненавиділи Нього, так і сі великі релігійні організації або віри і сі системи цивілізації, через се, що в подібний спосіб відкинуть його вірних слуг і їх слова о царстві Божім, будуть за се поставлені на суд, і світло правди, котре прийде з його приходом, осудить їх. Се буде означати, що „християнство“ взагалі буде осуджене і відкинене задля тих самих причин, що був Єрусалим. Се однак не буде означати, що всі люди на землі мають стратити зараз всяку надію для себе, подібно як відкинення Єрусалиму і осудження, що впадо на їх провідників, не означало, що простий нарід мав стратити всяку надію на Боже милосерце.

Жиди не розуміли сего, що, відкидаючи Ісуса, вони тим самим відкидають і Бога Єгови. В дійности вони думали, що приносять Богу честь, коли Ісуса укарали смертю. Правда і їх Мессія прийшли для них несподівано. Правда припала їх в їх облуді. Так і тепер з кінцем віку правда о царстві Божім і вість о його другім приході прийшли для теперішніх голів християнства несподівано, і приловили їх на їх облуді, і виказали світови, що вони не є тими, за яких казали себе уважати. Се як раз мав Ісус на думці, коли, говорячи приповідь о талантах, сказав: „тоді.“ Се значить, що в часі свого другого приходу, коли буде діятись се і те, що повисше сказав, і коли нагородить своїх слуг, тоді зберуться перед Нього всі народи.

Підставою суду, котрий відасть на народи, буде се, як вони поведилися з його слугами, з його посланцями, з його вірними послідувачелами, його меншими братами, подібно як підставою суду над Жидами було те, як вони поведилися з Ним. Тут Ісус показав, як всі народи, до котрих дійшла правда о Ним, будуть поставлені на суд. Ся приповідь показує, що тоді будуть одні, котрі будуть осуджені як негідні життя, як негідні жити дальше; будуть по правді заслугувати на смерть, як сатана і його ангели, котрі пішли за ним, йдучи проти Бога.

Річ ясно, що сей вимір суду (вимірений відповідно

до сего, як вони заховувалися зглядом післанців) не відповідає відносинам, які будуть існувати в часі тисячоліття. Бо класа людей, названих „козлами“, осуджена як негідна життя, увесвиняється тим, що вони не знали, що треба помагати або оказувати жичливість тим, о котрих Ісус Христос говорить як о своїх братах. У своїй гордості і зарозумілості вони не в силі зрозуміти, що є покірні і убогі післанці, котрі проголошають царство Боже, що вони заступають того Христа, котрому, як вони думають про себе, що вони Йому служать. Голови і начальники ріжних церков або вір, є „пастирі“ стада і підпора великих теперішніх системів не добачують, що є післанці, що проголошають правду о царстві Божім, є як раз тими, котрих Христос зве своїми братами. Бо скажуть: „Коли ми бачили Тебе голодного... та й не послужили Тобі?“ — Мат. 25:44.

Тими братами Господніми, котрим деякі оказали жичливість або занедбали їм оказати, хотий знали, що повинні се учинити, є як раз єі посвятивши себе Господу люде, котрі проголошують Його царство. В віці тисячоліття, коли знанне о Бозі наповнить цілу землю, тоді ніхто не буде міг увесвиняється, що не знав, що мав робити. Причин отже, задля котрих Христос видає свій суд, можна тільки найти в послідних днях живва, коли цілий світ, як такий, буде поставлений на суд перед Бога. Ніхто не буде сумніватись, який вирок западе на класу „козлів“, що знайдуться негідними дальшого життя, як такі. Вони будуть символічно вкинені в огонь, се значить, знищені, як подібно буде знищений пізнійше сам диявол і його ангели; а в царстві Божім на землі лишуться самі „вівці.“ І тоді сповняться слова Ісуса: Що „буде одно стадо“ зі самих тільки „овець“ і „один пастир над ними“ — Христос.

ВИКУП Є ЗАПОРУКОЮ ДРУГОЇ НАГОДИ ДО ЖИТТЯ

Від часу, як се Богу улодобалося показати ясно свій плян віків, і знова як обявив людям, що є „викуп за всіх“, котрий ушнив кровю свого найдорожнього Сина (I. до Тимотія 2:4-6), від тоді стало ясным, що так Адам як і всі його потомки будуть могли користати із заслуг сего викупу. Дятого всі загально були сеї думки, що за виїмкою Церкви (котрі зістали сплоджені Богом до нового життя), всі люде мусять повстати з смерти, щоб скористати з заслуг викупу. Дальше були сеї думки, що ніхто, тільки член Церкви, міг підпасти карі цілковитого знищення, а всі прочі аж по воскресенню, коли буде дана повна спосібність підчинитись Христу, і отримати благословенне життя, де непослушні будуть цілковито знищені. Але такий погляд, здається, не відповідає св. Письму, ані самим фактам. Не конче є потрібно, щоб хто мусів аж мати дар святого духа, щоб міг підпасти карі другої смерти, ані не є правдою, як деякі думали, що ніхто не міг підпасти карі другої смерти ще до смерти Ісуса Христа. Смерть Юлі як сина погібелі є достаточним доказом проти обох сих поглядів. Хто може подумати, що если би отець Авраам по довгих своїх досвідах відвернувся від Бога, чи Бог мусів би його воскресити на се, щоб він мав повну можливість пізнати Бога? Не думаємо.

Ціна викупу, принята Богом, не може змушувати Його, щоб кождий чоловік наперед умер, і аж воскресши з смерти, міг отримати можливість користати з викупу. Однак бачимо, що кождий мусить осягнути можливість увільнитись з пут-кайдан сатани, як також із сили смерти Одинокий Бог рішає, коли Він дає кому таку можливість. Здається нам зовсім певно, що нині живють деякі люде, котрі подібно як і Юлі (визначна особа і представитель таких, котрі погорджають дорогами Божими і їх відкидають), що вони бачать цілю, яку Бог має виконати через Христа, а однак не хотять прийняти і так поступати.

ЗНАННЕ ПОТЯГАЄ ЗА СОБОЮ ВІДПОВІДНУ ОДВІЧАЛЬНІСТЬ

Всі знають, що є деякі люде, що є дітьми диявола. Вони, хотий знають добре о Бозі, так з свого досвіду як і з того, що займають становище, де неначе заступають Його, то однак в своїх серцях сильно супротивляються Божим дорогам, і в дійсности вони словняють службу диявола. Говорити, що Бог лишить се безкарно, неначе-б вони ділали все те несповідомо, виглядало би, що в такий спосіб Його справедливість була би скорше понижена, а не возвишена. Такі люде не научилися би справедливости ані навіть в землі праведних. — Ісаія 26:10.

Перший суд, суд над Єрусалимом і над народом Ізраїльським, скінчався тим, що пшениця зістала відділена від колосів, і полова зістала спалена. (Матей 3:12) Відкинулося се, що було пусте і безвартісне. Другий суд, котрий розпочався тепер над „християнством“, є більше скомплікований (аложений і ріжнородний) і має перед собою дві цілі. Відділити „вівці“ від „козлів“, як також „пшеницю“ від „жуківлю.“ (Матей 13:24-30) Се значить, відділити сих, що є „синами царства“ від тих, що є „синами лихого.“ „Кувіль“ є ті, головню попи, котрі кажуть, що вони є на місце Бога, а в дійсности є вони слугами теперішнього лихого порядку, устрою на землі, і котрі найбільше противлять ся Божому царству. Приповість о вівцях і козлах подає нам тільки иший образ того самого суду. „Вівці“ не є „пшеницею“, вони не є синами царства, але сини покірними людьми на землі, котрі, если їм сказати о правді Божій, зараз приймають її до свого серця; такі не підзирають теперішніх диявольських порядків. „Козли“ є дуже подібні до „диаволи.“ Вони є ті, що кажуть про себе, що вони „боронять“ Бога і правду, а в дійсности своїм життям оказують найбільшу несправдливність і є неначе ті козли, що є зовсім відмінної вдачі, аніж вівці, хотий і одні і другі належать до того самого року.

Ся приповість показує, що подібно, як сатана буде звязаний в часі пановання Христа, щоб не перенкажвав в роботі ново-настання, реституції, так і єі, що своїм життям показали, що є очочими слугами сатани, не будуть мати тоді можнесті супротивлятися правді. Вони будуть знищені на початку тисячолітнього царства Мессії. (Матей 24:41) Але сатані буде ще дозволено жити для дальшої проби. — Одкриття 20:3.

Хромий чоловік перед гарними воротами.

СИЛА ПРИЙШЛА ВІД БОГА — ПЕТРО ГОВОРИТЬ О РЕСТИТУЦІЯХ ЯК О РІЧІ БУДУЧІЙ — „ЧАС ПОКРІПЛЕННЯ“ ПРИЙШОВ ЧУДО СПОНУКУЄ ЦЕРКВУ ДО ДІЛА.

„Я Господь Бог твій, що виздоровлює тебе.“ — 21 книга Мойсея 15:26.

Кілька днів по п'ятидесятниці (по зелених святах) так Церкву як і цілий Єрусалим порушило велике чудо, яке сталося руками Петра і Іоана. Два ці апостоли йшли до храму на молитву о 9. годині або на наш час о 3. годині по полудні. Хотий Бог не узнавав вже більше сего храму як свого дому (Матей 23:38), то видно, вони уважали за добру річ піти до храму, бо думали, що коли покажуться між людьми, котрі прийшли на молитву, будуть може мати спосібність послужити в справі Божій.

Коли Петро і Іоан проходили, побачили хромого чоловіка від рождества, що сидів перед церковними дверми, званими Гарними, і просив милостині. Петро під впливом святого духа пристанув і споглянув на него і каже: „Подивись на нас.“ Чоловік сей дивився на них пильно, сподіючись що від них отримати. Тоді Петро каже: „Срібла та золота нема в мене; але що маю, се тобі даю. В імя Ісуса Христа Назорея встань і ходи. І, взявши його за руку, допоміг йому встати. І зараз ноги і коліна чоловіка окрепились, і підскачавши, став та ходив, і ввійшов з ними в церкву і прославляв Бога. — Діяння Апостольські 3:4-8.

Сейчас повстало велике збiговиско, бо сей чоловік був всім добре знаний, котрому нераз оказували своє співчуття. Довкруги Петра і Іоана зібралось велике множество народа, бо сей чоловік держався їх. Се чудо вказувало на силу Божу, і було воно одним з найбільших чудес, які сталися серед Ізраїля в тих дивних днях, від коли Ісус Назорей став научати, за винятком воскресення мертвих.

СИЛА ПРИЙШЛА ВІД БОГА

Петро скористав з сеї нагоди і промовив до людей: „Мужі Ізраїльські, чого ви чудуетесь сим? або чому ви так пильно дивитесь на нас, мов би ми своєю силою або побожностю се зробили, що сей чоловік ходить?“ І, пригадавши їм на їх завіт з Богом, сказав: Се Бог Авраама, Ісаака і Якова, Бог отців наших, згадав на свій завіт і тому се учинив. І сказав їм, що Ісус, котрого вони видали Пилатові, і з котрого перед ним насміхались, був Сином Бога Єгови. Того, котрого вони усмертили, Бог прославив. Святий і Праведний Син Бога Єгова був між ними. Але вони мало його цінити, і так ним погордили, що вибрали радше убійцю, а його відкинули. Вони убили Князя життя; але Бог Єгова воскресив його з смерті. „Ми є свідками сего,“ сказав Петро. І додав, що се імя Ісуса і віра в його імя учинили, що сей чоловік є здоровий і в повній силі, як се всі бачать.

Хромий чоловік отримав благословення, котрого не просив. Се чудо було наглядним доказом віри Апостолів, а

не його. Апостоли скористали з своєї власти, яку дав їм воскреслий Господь. Петро сказав явно всім присутним, що він переконаний, що вони в своїй невідомості розпняли Господа Ісуса і не знали, що вони убили Сина Божого. Але сим вони сповнили всі Писання, пророцтва, які предсказували о його муках. — Діяння Апост. 3:18.

Тому завізвав їх, щоб покаялись і навернулись до Бога, щоб могли очиститись з своїх гріхів так, щоб могли прийти часи покріплення від лица Господнього; і також щоб могли прийти часи ново-настання, часи реституції, о котрих говорили всі пророки. Опісля пригадав їм слова Мойсея, котрий сказав, що Бог підіме ім пророка з їх народу подібного йому, і що сей пророк принесе і суд і благословення. „І буде, що всяка душа (всяк чоловік), що не буде слухати пророка того, буде вигублений зпоміж людей.“ (Діяння Ап. 3:23) І сказав, що о сих днях предсказували всі пророки, почавши від Самуїла; та що вони є дітьми пророків і завіту, який заключив Бог з їх отцями, кажучи Авраамові: „В насінню твоїм благословенні будуть усі народи землі.“ (Діяння Ап. 3:25) Задає сего то Бог Єгова, котрий воскресив свого Сина Ісуса, післяв його найперше до них, щоб дати їм благословення, щоб відвернулись від своїх беззаконій.

Слова Петрові показують нам ясно, що він знав, який план мав Бог виконувати через Авраама і через Ізраїля; і тепер під впливом святого духа він побачив, як прихід Ісуса годиться зовсім з Божим словом, написаним давно перед тим. Не смерть і воскресення Ісуса, котрі самі собою просвітили апостолів, але світло, яке ці факти вкинули на написане слово Боже, було тим, що все в св. Письмі стало тепер для них ясно і учинило їх такими смілими.

Петро говорить о реституції як о річі будучій. Але було дещо, чого Петро тоді ще не розумів. Він сказав, що всі пророцтва о терпіннях Христа скінчилися. Се дійсно так було о скільки се розходилося о терпіння Ісуса. Але опісля Петро довідався, що в повнім значінню слова ці терпіння ще не скінчилися. Він опісля зрозумів добре, в який спосіб вибирається Церква; що вірні послідувачі Ісуса стаються також членами Христа і лучаться з Ним в одно Тіло, котрого головою є Він сам. О тим довідався Петро пізніше від Павла. — 1. до Коринтян 12:12; 2. Петра 3:16.

Але Петро зрозумів ясно слова святих пророків. Тут подав він найдокладніше з цілого св. Письма, який план мав Бог зглядом світа. Він сказав, що всі пророки від початку світа предсказували, що прийдуть часи реституції, часи ново-настання. Він бачив ясно, що ці часи не можуть прийти скорше, аж Ізраїль стане гото-

вий, щоби бути вибраним орудом, знярядом, в руках Божих. Для того в своїй промові до Ізраїльтян Петро вдав великий натиск на се, щоби вони покаялись, аби могли очиститись з своїх гріхів так, аби Бог міг поблагословити їх часами покріплення своєї присутності. Се значить, що Бог пішло знова між них свого Сина, але тим разом принесе вже сі благословення, про котрі пророкували пророки, коли час кари для Ізраїльтян скінчиться, а прийде час ласки, милосердя. (Ісаїя 40:1) Петро ще тоді не знав, як се опісля довідався о тім, що мусить ще бути духовий Ізраїль. (1. Петра 2:5) Він тільки знав про одного Ізраїля, він знав тільки свій нарід, котрого любив. Для того він завзивав їх, щоб прийняли правду, котру об'явив Ісус, і навернулися до Господа, щоб вони могли надаватись до сего, аби через них могли прийти для світа часи реституції, часи ново-настання.

Як ми се виділи, Петро сказав, що всі пророки говорили о тім, що і він тепер повтарає, щоб приготувати Ізраїля, щоб надавався до своєї роботи і становища, яке Бог назначив в своїм пляні. Опісля ап. Павло показав, що сим Ізраїлем мав бути духовий Ізраїль, і головню мав бути вибраний зміж Погоан (Язичників). Опісля сам Петро каже, що сі, котрі не були (вираним) народом, і були зпоза завітів, заняли місце тих, котрі з природи здавалися, що належать до дому Ізраїлевого. — до Галат 4:29; 1. Петра 2:10.

„ЧАСИ ПОКРІПЛЕННЯ“ ПРИЙШЛИ

Першим ділом, яке учинив Ісус по своїм возвищенню на небо, було поблагословити Ізраїля в такий спосіб, як се було оказано, — не будучи присутним між ними, але говорячи святим духом через своїх апостолів. І не увільнив їх від всіх їх ворогів, але приів їх святим духом ближше ко Богу. „Вам найперше . . . Бог післяв свого Сина благословити вас,“ бо Ізраїль мусів бути приготований до свого діла. Петро говорить три рази о пророках, показуючи на їх троєке діло: 1.) Він каже, що все, що пророки писали о терніння х Христа, що все те сповнилось. (Діяння Ап. 3:18); 2.) що всі пророки предказали, що Ізраїль мусить бути приготований до певного діла, на котре Бог назначив їх (3:24,25); 3.) що всі пророки предказали часи реституції, часи ново-настання, котрі потім мають прийти. — Діяння Апостолів 3:21.

Деякі думали, що „часи покріплення“ а „часи реституції“ є одно і те саме. Одначе так не є. Часи покріплення, назначені для духового Ізраїля, як вони стануть навертатись до Господа, коли отримають світло і знанне, і стануться готовими слугами в руках Божих, щоб виконати Його дальшу ціль, яку Він має зглядом людей. Сі часи покріплення лучається з другим приходом нашого Господа, і відносяться головню до життя людей Господніх, живючих в тім часі. Боли наш Господь Ісус повернув вдруге, тоді сі, що називалися Його людьми, не були ще готові для Нього; і тому Він мусів збирати собі нарід. Се учинив Він, подаючи лю-

дем вістку о своїм приході. Тоді надійшов сей час і його люди стали згромаджуватись до купи; а опісля подав їм дуже виразну вістку, що Він вже повернув, і ся вістка учинила, що вони стали виконувати Його діло. В їх серця вступила відвага, смілість і нова сила. Сей час покріплення розпочався по тім, як вибухла все-світна війна, а головню по скінченню її. Тоді люди Господні принесли свої „десятини“ до шніхліра — вони посвятали, пожертвували себе всеціло Господеви, а Він за се відчинив їм отвори небесні. — Малахія 3:10.

З другим приходом нашого Господа Ісуса розпочалося се особливше діло: приготувати собі духового Ізраїля. Опісля і то вже не задовго наступить збиранне тілесного Ізраїля; і тоді придуть часи реституції, часи повернення, часи ново-настання. — Гляди Діяння Апостолів 3:19-21.

ЧУДО СПОНУКУЄ ЦЕРКВУ ДО ДІЛА.

Бог учинив таке велике чудо тому, щоби показати світови наглядно, що його Син має сам в собі власть і силу дати життя, і що се було зідне з пляном, який Бог був уложив. Уздоровленне хромого чоловіка є добрим образом, як цілий світ поверне до здоровля в часі реституції. Сей нещасний чоловік не міг собі в нічим помоча; його треба було нести; так подібно мається зі всіма людьми. Вони є безпомічні, і не в силі вийти з свого нещастя. Коли світ стане з сльозами в очах благи, щоб хто увільнив його з сих нещасть, тоді Господь пішло їм своє благословенне через Церкву. І се Він окаже через земський дім Ізраїля, котрий поверне до ласки Божої відповідно до Нового їх Завіту, який Бог заключить з ними.

Вже тепер Бог через своїх вірних слуг оповіщає людям о „часах реституції,“ і звертає увагу їх на ціль, яку має виконати царство небес. В недовгім часі хромий світ прийде до здоровля і буде міг прийти до дому Божого. Зовсім певно, що серця дітей Божих, що будуть жити на землі, будуть радуватись із любови Божої. — Малахія 1:11.

Нема сумніву, що Господь мав якусь особливу причину, чому учинив так скоро се чудо. Чоловік вже з природи не любить ділати із всіх своїх сил, а хотів би мати вигідне і легке життя. Тільки невелике число людей хоче працювати і йти на пробій. Без сумніву велика більшість членів Церкви хотіла би йти від хати до хати і радуватись з другими спільно тими благословенствами, які Бог їм уділив. Але тим чудом наш Господь спонукав членів своєї Церкви до діла. Так по-подібно все було, і так часто є в часі живня. Наш Господь безнастанно попихає своїх людей до дальшої праці. Богато з них не хотіло послухати; для них було примійше зійтись разом і радуватись, як вони думали, що в такий спосіб учинять „своє покликанне і вибір певними,“ аніж йти працювати. Але Господь всегда уважає, як було би найкраще для його людей; і тому Він змущує їх певними обставинами до особливших діл, щоби в сей спосіб виобразували свого духа.

ЖИТТЯ В ПЕРШІЙ ЦЕРКВІ

СТАРШИНА ПОБИТА ЧУДОМ — МОЛИТВА ПРИНОСИТЬ СКОРИЙ УСПІХ — ОБЛУДА ОСТРО УКАРАНА.

„Множество вірних мали одно серце і одну бршу.“ — Діяння Апостолів 4:32.

Чудо, яке сталося руками апостолів, викликало між народом великий розголос. Без сумніву це учинив Ісус, прославлена Голова Церкви, для спеціальної цілі. Саме чудо додало сили Церкві, а між народом викликало велике зацікавлення. Слова і пояснення, дані Петром, мали свій успіх, бо велике число людей увірвало в Ісуса. (Діяння Ап. 4:4) Та первосвященники і провідники народу не були з того вдоволені. Їх боліло, що апостоли учинили людей і проповідали воскресіння мертвих, котре станеться через Ісуса. Тому казали взяти Петра і Іоана і замкнути їх на ніч до в'язниці.

На другий день скликали раду синедріону, щоби обиратись, що далше їм ділати, бо справа з апостолами мала для них велике значіння. Вони думали, що коли розниуть Ісуса, то ціла справа скінчиться. А тут його ученики, звичайні собі люде, учинили велике і дивне діло таке, які Ісус ділав, і порушили цілий Єрусалим ще більше, аніж сам Ісус. Вони бачили, що люде, котрі сподівалися богато по Ісусі, задля сего чуда, котре учинили прості рибакі з Гализеї, дуже зворушилися. Первосвященники і старшина були дуже затревожені. Тому тепер казали прикликати перед себе Петра і Іоана, і запитали їх, якою силою і в чім імя вони се зробили.

Петро, наповнившись святим духом, відповів їм сміло, що в імя Ісуса Назорея, котрого вони убили, розпівши на хресті, а котрого воскресив з смерті сам Бог Єгова. „Ним сей стоїть перед вами здоровий.“ (Діяння Ап. 4:10) І навів слова Ісаїями (118:22) і сказав, що сей Ісус Назорей був тим каменем, котрого зневажили і відкинули будівничі, але Бог учинив його головою угла. І тоді сказав всім добре знаві слова: „Нема в нікім другім спасення, бо нема иншого імени під небом, даного людем, котрим ми мали б спастися.“ — Діяння Апост. 4:12.

СТАРШИНА ПОБИТА ЧУДОМ

Первосвященники і старшина народу стали не свої; сі неучені і понижувані мужі сміло говорили їм впрост до очей, а uzдоровлений чоловік стояв коло апостолів. Книзї, чуючи їх слова, не могли і слова промовити. Що Петро говорив так сміло се не було тільки в його натурі, але тоді сповнилися слова Господні: „Я дам вам уста і премудрість, котрій не адоляють противитись ані встѣти всі противники ваші.“ (Лука 21:15) Тоді радні казали тим трьом опустити комнату, а самі нараджувалися, як мають рішити.

Радні синедріону мусіли признати, що сталося велике чудо, о котрім знає цілий Єрусалим, і котрого вони не можуть тепер заперечити. Тому рішили заборонити сим людем проповідати в імя Ісуса, і думали, що апостоли послухають їх розказу. Вони прикликали апостолів перед себе і розказали їм не говорити нічого о тім,

що сталося, і не паучати в імя Ісуса. Але Петро і Іоан запитали сих мужів, що називали себе слугами Бога, і сказали: судїть сами, чи можна нам того, що виділи і чули, не говорити? Чи праведно перед Богом слухати вас більше аніж Бога? (Діяння Ап. 4:19,20) Синедріон хотів їх укарати, але боявся пароду, тому погрозили їм і відпустили їх.

Тут маємо вірний образ теперішнього духовенства. Хромий чоловік від уродження зістав уздоровлений через неучених людей, котрі самі з себе не мали сили учинити таке чудо, але казали, що вони бачили воскресшого Ісуса і отримали від Нього власть промовляти в його імени. Той факта були за ними; а тут цілий синедріон намагається заткати уста сим людем. Їх не обходить зовсім, що сей нещасний чоловік отримав таке велике благословення і зістав уздоровлений, і що богато других терплячих могли бути уздоровлені; або що темний нарід, не знаючи зовсім о Божім плані, міг о сім научитись від апостолів. Горді на своє становище і жадні власти і доходів, отсе керувало ними. Мусимо знати, що за часів Ісуса Христа Садукей мали великий вплив і силу. Но правді вони не вірили в Бога; були подібні до наших пастунівців.

МОЛИТВА ПРИНОСИТЬ СКОРИЙ УСПІХ

Відпущені, Петро і Іоан, прийшли до своїх і сповістили їм, що казали до них архиєрей та старшина. Вони, вислухавши те, однодушно підняли свій голос до Бога і промовили: Владико, Ти єси Бог, що сотворив все, небо і землю і все, що в них. Ми бачимо, що сповнилося Твоє слово, котре Ти сказав устами Давида в 2-ій Ісаїї. Тому нині ми просимо Тебе: „Споглянь Господи на заклази їх і дай слугам Твоім з усякою одагою промовляти Твоє слово, . . . нехай ознаки і чудеса стаються через імя святого Сина Твого Ісуса.“ (Діяння Ап. 4:29,30) І зараз Бог відозвався на їх молитву. Місце, де були зібрані, захиталося; і самі наповнилися святим духом, і стали відважно промовляти Боже слово.

Сєю подією Господь заохотив братів до дальшої праці між собою самими і між своїми ближніми, щоби несли їм слово о Ісусі. Як бачимо з сеї молитви в апостолах вступила відвага і дух. Вони побачили, що мусять проповідати о Господі Ісусі всупереч волі старшини. Вони подякували Богу за се і просили о силу і о дальше Нього благословення.

З сего і для нас наука. Звичайно чоловік хотів би, щоби все приходило легенько і красно. Тільки мале число людей живе певним життям. Так подібно мається річ з духовим життям, не тільки одної одиниці, але і цілого товариства. Первісна Церква сама зазнала сего на собі. Приходили покуси, щоби тільки вони самі насолоджувалися тими благословеннями, які так обильно

на них силували. Іменно, вони пізнали правду, зрозуміли, що можуть разом сходитись на свої зібрання і на спільну молитву.

Так подібно в часі сего жива люде Господні часто бажали відпочати собі, і насолоджуватися тільки самим тою правдою, яка їм відкрилася. Але Господь так все ділав, що його люде мусіли працювати і проповідати про Нього, але така праця все вийшла на їх більшій духовий розвиток.

Через се чудо число віруючих зрослося і виносило около вісім до дев'ять тисяч душ. Коли вони побачили, що становлять особну громаду, тоді прийшло їм на думку злучитися разом в одну громаду, де все їх майно було би спільне. Вони училися любити себе взаємно, і тому постановили віддати своє майно до розпоряджості всієї громади. Богато з них, що мали доми і поля, продавали, а ціну за них приносили і складали до рук апостолів, котрі описали роздавали, де і кому було потрібно. Між тими, що продав своє поле, був Варнава, вуйно Марка, котрий описав товаришував і працював спільно з Павлом. Велике благословенне спливало на всіх, і апостоли з великою силою давали свідство о воскресенню Ісуса.

ОБЛУДА СИЛЬНО УКАРАНА

Апостоли, коли наводили пророцтва, як повисше сказано (Ісал. 2:1,2; 118:22), мали на думці події, які діялися тоді. Та ми бачимо, що ці місця св. Письма відносяться більше до часу другого приходу Христа. Се, що ученики Господні мусять пережити на собі подібні досвідчення, що і тамті, се що подібний дух запанував серед голов церковних, усвяяс кожного Дослідника Біблії, що тамті події були тільки образом більших подій, котрі стануться в часі, коли Господь прийде на землю, щоби завести правду і справедливість. Каменем, котрого будівничі відкинули, є Ісус як Господь царства. Він є тою правдою, котру проголошують тепер його слуги. А день заложення сего царства є той, коли Бог поставив свого Помазанника на своїй святій горі, Сион: його слуги звичають заложення сего царства. Все показує на се, що князі сього світа зберуться на нараду і будуть продумувати, як виступити спільними силами проти правди і царства і проти Господа царства.

Чудо уздоровлення сего хромого чоловіка відповідає

словам вірних теперішніх учеників, котрі проголошають царство Бога, котрі приносять уздоровлення муцинам і живкам сліпим від уродження. Вони, учувши се, радуються великою радістю і прославляють Бога, і стараються віддячитись за се своєю ревною працею в його службі.

Правдоподібно, що се, що сталося колись, се готово повторитися і тепер. Деяких членів Церкви будуть ставити перед суд і будуть їх питати, чому се роблять. Бо дух переслідування є і тепер такий самий серед усереженого, і бундючного духовенства, який був і колись.

Одушевлення, яке панувало серед братів, уділялося другим. Та між тими, що продали своє поле і принесли гроші до апостолів, були Ананія і його жінка Салфіра, котрі змовилися і сказали, що складають на річ Церкви всі гроші, які взяли за поле, а в дійсности часть з того затримали собі. Петро за силою святого духа сізнав зараз, що вони не говорять правди, і тому промовив: „Хіба те, що ти мав, не було твоє? і продане, не в твоїй власті було? На що положив си таке діло в твоєму серцю? Ти обманув не людей, а Бога.“ І по праві видав на них обоїх засуд смерті. Се був очевидний доказ, що зісутте, що люде нечистого серця стали втискатися між посвячених; а се діло було тим більше лихе, що учинили по злійній змові. Свідомий гріх є дуже небезпечний. Сам чоловік може поховнутися або може залумувати учинити щось злого; але о много небезпечнійша річ, коли двоє або більше осіб змовляються на зло. Бог показав первісній Церкві на наглій смерті сих двох людей, що Він дивився на їх життя.

Тепер знов церква прийшла до єдності, і тому надійшов час суду над нею. (1 Петра 4:17) Господь Ісус, котрий повернув вдарує, Він дивиться на кожного члена і наминає їх, щоби уважали на своє посвячення. Як давно, так і тепер Господь не дозволить, щоби облуда могла жити, не виявивши її на ясне денне світло. (Малахія 3:18) А коли земські князі згромадяться разом проти Бога і проти його Помазанника, нехай Християнин пам'ятає на сей примір, який бачилисьмо у апостолів. Нехай люд Господень просить Бога, щоби Сей дав їм сміливість проголошати імя Господне, се значить, проголошати його присутність і заложення його царства; а тоді нехай не бояться людей, хотяй би не знали що хотіли їм учинити.

ПОЯСНЕННЯ СВ. ПИСЬМА.

Що буде з дітьми, котрі повмирали ще маленькими? Яке буде їх воскресення? Чи вони є в небі?

Загально люде вірили, що маленькі діти, котрі умерли ще маленькими, що вони є в небі. Та слово Боже не учить так. По науці св. Письма діти, умерши, спочивають в гробах. „Бо земля єси, і землею станешся“ — сказав Бог до Адама, як він згрішив. Сей засуд перейшов на всіх його потомків. Тим самим діти умерші не є в небі. Щоб діти могли дістатися до неба, мусіли би наперед перейти сі степені, як про се нау-

чав Ісус Христос. Вони мусіли би найперше прийти до правди о Бозі, пізнати Ісуса Христа, посвятитися, виречися себе самих, се значить, пожертвувати себе їти слідами Ісуса Христа, бути оправданими і сиждженими за силою Божою до нової природи, терпіти за імя Христа і умерти, і аж при воскресенню отримати нову природу, статиє духами і так дістатися до неба. Але з ними так не було. Отже умерша дитина належить до землі, не до неба.

Если би Бог хотів, щоби дитина належала до „вibra-

них," то напевно дозволив би їй дожити свого віку і перейти повисші степені. То що-ж буде з ними? чи вони погинули? Ні. Вони вийдуть з землі такими, якими зійшли до землі, тільки здорові. Але міг би хто сказати: "Если я буду належати до духової класи, до „малого стада" або до великої громади, то хто тоді буде опікуватися моїми дітьми, що повмирали маленькими? Дорога Сестро. Чи не думаєш, що твої дорогі діточки будуть даліше під твоєю опікою так як би ти була на землі? Тільки ся заходить ріжниця, що ти, коли будеш належати до неба, де будеш одною членкинею з сих Царів і Священників wraz з Ісусом, будеш мати всяку силу і владу, і будеш могла заопікуватися ними як найлучше. До того на землі буде багато таких, котрі схотять заопікуватися твоїми діточками, бо вони схотять послужити тим, котрі належать до класи Священників. Ми думаємо, що маленькі діти воскреснуть такими, які зійшли, без особливих змін. Тільки прийдуть до далеко кращих обставин, чим сі, в яких ми тепер живемо.

2.) Як розуміти слова Екклесіясти 12:7: „І вернеться персть (тіло) у землю, чим вона була; а дух вернеться до Бога, що дав його"?

Найперше мусимо пояснити, що значить: дух. Слово *дух* є переведене з єврейського: *руах*, котре означає: віддих, дихання життя. Коли Бог сотворив чоловіка, читаємо, що Він вдунув в його ноздрі дихання життя — сказано там: *життя* в числі mnogim, не в числі *одничнім*; се значить, Бог дав чоловікови дихання, яке є спільне всім живим сотворінням. Іншими словами, чоловік має той самий рід дихання, як і прочі сотворіння. Ріжниця між чоловіком а прочими сотворіннями не є в тім, немов би чоловік посідав инший рід віддиху або иншого духа, а тільки в тім, що чоловік відрізняється своїм інакшим організмом, иншим тілом, як се кожний бачить.

Не всі люди мають однакову будову голови. Одні сяку, другі иншу. Закличте френолога (чоловіка, котрий пізнає вдачу людини з вигляду будови голови), а він вам опише докладно характер особи по вигляді будови його голови. Він не буде описувати характеру чоловіка по його віддиху; віддих не рішає о нічім; тіло, будова тіла рішає все. Припустім, що маємо перед собою чоловіка з малячою або песьчою головою, френолог зараз вам скаже, що сей чоловік думає як раз так, як маляна або песь. Бо чоловік не думає ногами, а головою; і відповідно до укладу його голови, так він і думає. Так отже коли Бог дав життя або віддих маліи або псови, маляна стала жити і плодила другі маляни і вони також жили.

Читаємо, що коли Бог дав життя чоловікови, чоловік став жити. Іменно, Бог вдунув в ноздрі чоловіка дихання життя — дихання, що є спільне всім животинам, — і чоловік став живою душею, живим еством, живою істотою. Опісля чоловік приводин на світ свій рід, і так а як і ви є дитиною першого чоловіка.

Він передав нам сю іскру життя (сю силу життя), сей віддих життя, і ми маємо частину того самого життя, котре Бог дав первісно праотцеві Адамові. Бог не дає тепер нової іскри життя ново-приходячій на світ дитині, але життя переходить з отця на потомка.

Коли чоловік згрівив, піддав карі смерті, і умер. Що-ж тоді сталося з сим віддихом життя, котрий Бог дав йому? Св. Письмо каже, що тіло вернуло до землі; а що сталося з його життям, з його правом до життя, з його віддихом життя? Від тепер чоловік не має контролі над ним, не має власти привернути собі життя; воно є в руках Бога. Привернути його наново до життя, учинити його знова живою істотою може лишень оден Бог. Як було з першим чоловіком, так діється зі всіма його потомками. Хто умер, траить право до життя; він не може сказати, що він має право до життя, що може сам собі вернути життя і жити. Хто умер, если хоче ще раз жити, если хоче бути живою істотою, мусить отримати се від Житте-давця.

В Адамі всі люди стратили право жити вічно; і по коротнім часі сходять до землі. Щоби могли наново жити, се мусить статись через великого Житте-давця. Сим великим Житте-давцем є назначений Богом Єговою Ісус Христос. Тому пророк Ісаія каже, що Ісуса будуть називати: „Отцем будучого віка." Се не значить, що Ісус буде називатись Богом Єговою. Ні! Слово „отець" означає сего, хто дає другому життя; хто є давцем життя. І Ісус дасть життя людям і то життя буде вічне в супротивствленню до життя дочасного, яке дає Адам. Христос буде великим житте-давцем або отцем для цілого людського роду, котре будуть могли отримати на засадах послуху зглядом Бога і на засадах праведности. Так отже в часі тисячлітнього царства Христа увесь світ відродиться наново. Всі люди прийшли на світ від отця Адама, але не отримали достаточного життя, бо право жити стратили за його гріх. Христос, положивши своє життя на хресті, купив своєю дорожньою кровю або своїм життям всіх людей, заплативши за них своє життя як совершенного чоловіка, і таким чином став правним властителем всіх людей. Він буде їх отцем або житте-давцем або родителем. В тім його ділі буде мати також участь його Церква. Як перший чоловік, Адам, мав жінку, Еву, котра wraz з ним сплodiла перних потомків, так другий Адам, Ісус, буде мати веначе жінку, свою Церкву; з котрою приведе світ до нового життя.

Коли Ісус научав, яку кожний отримас нагороду, если піде його слідами, ап. Петро сказав: „Господи, ми все покинули і пішли слідом за Тобою; що нам за се буде?" На се Ісус відповів: „Що ви, пішовши слідом за мною, у ново-настанню, у відродженню, — а коли се буде? як Син чоловічий сяде на престолі слави своєї. Се відродження буде діятись в часі тисячлітнього царства Мессії. „Ви у ново-настанню, у відродженню засядите на дванайцять престолів і будете судити дванайцять родів Ізраїлевих." І через них прийде благословення на всіх людей землі.

ВЕЧІР МОЛИТВИ І СЛОВА ДО РОЗВАЖУВАННЯ

Текст з Мани на 6. Мая 1925.

„Нотрі бо духом Божим водяться, ті є сини Божі.“ — до Римлян 8:14.

Сі слова є для нас вназівником, при помочи котрого можемо пізнати, де ми в дійсності находимося не тільки на початку, як ми розпочали наш біг о нагороду, але також при кінці її іменно, если нами веде дух Божий — если ідемо за тим напрямом, если сего шукаємо. — тоді ми є сини Божі. Він приймає за своїх всіх тих, хто приходить до Нього через Христа, і хто вірить в заслугу весільної шати, і хто старається жити і мати таке усовершенне серця.

Текст з Мани на 13. Мая 1925.

„Покора є лучша, чим жертви, і послух є дорожший від баранячого товщу.“ — 1. книга Самуїла 15:22.

Наш небесний Отець хоче, щоби ми дуже слідили Його слова, і щоби ми не думали ані на хвилину, що ми можемо Його поправити, або що прийде такий час або настануть обставини, коли будемо могли змінити наш дослух зглядом Нього, до котрого ми обовязані. Тому слухаймо слова Господнього і держімся Його, і не біймося нічого задля сего; але маймо віру що Той, котрий опінується нами, не дримає ані не спить, і є за мудрий, щоби збудити, як танож є в силі усунути всі труднощі, які можуть стрінати нас, если будемо Його слухати.

Текст з Мани на 20. Мая 1925.

„Котрий віддав себе самого за нас, аби . . . очистити собі людей незвичайних (спеціальних), ревних до добрих діл.“ — до Тита 2:14. (Грецький текст)

„Незвичайні, особливіші, люде.“ — не щодо одежі або в способі поведіння або мови або може відзначаючися нерозумними

формами або дивачними рухами або оказуванням своїх чувств; а незвичайні є вони тим, що відділилися від світа і від світського духа. Тим є дух Христовий — дух цілковитого посвячення себе Господу і дух відокремлення себе від світа і від його самолюбних цілей і стремлінь. Вони є незвичайні тому, бо відкидають мудрість світа, если вона противиться Божому обявленню. Вони є незвичайні тим, бо живуть в світі, а не є від світа. Вони є незвичайні тим, бо мають сильну віру і відповідно до сеї віри поступають і щиро працюють. Вони є незвичайні тим, що посвячують самих себе і не знають іншої волі крім волі свого Царя. Вони є незвичайні тим, що знають Правду і є в силі подати мудру причину, чомунадіються, підчас коли інші тільки вгадують, руководяться чувством і сумніваються.

Текст з Мани на 27. Мая 1925.

„В покорі, в смирности оден одного уважайте більшим від себе.“ — до Филипян 2:3.

Павло заохочує нас, щоби ми всі виробляли в собі духа покори, аби в кожій справі ми памтали на се, що ми не повинні нічого ділати „в сварливости або з пустої слави;“ що самохвальба і бажання вивисити себе ми повинні віддалати від себе як найбільших ворогів Христового духа і благословеньств для Церкви. Навпаки! кождий з нас повинен мати в собі смирність, понору духа, за помочю котрої ми могли би видіти добрі сторони своїх братів-товаришів, і узнати деякі їх як ліпші від наших. Ніколи не можемо сподіватись, щоби всі члени у якімсь згромадженню мали всі таланти, всі прикмети. Тому отже кождий з нас, если має в собі духа покори, може побачити в другім певні добрі прикмети і таланти, що є вишші від його, і тим самим радо узнати їх і відповідно до сего почитати того, хто такі посідає прикмети.

СОБОРНИЙ НАМЕТ АБО СКИНЯ ЗАВІТУ

²⁰⁸В такий спосіб обявився наш Господь Ісус, (що є тепер присутній, аби зібрати жемчуги - дорогі каміня) в сім часі живучим членам малого стада, хотій прочі не знають о Його присутности. (Лук. 17:26-30; Мал. 3:17) Так само буде в Тисячліттю, коли обявиться цілий Христос, Первосвященник. Він обявиться тільки таким, що вижидають Його і тільки такі побачать Його.

²¹⁰Але хотій тільки сі, що „вижидають Його,“ будуть могли розпізнати Христа, як освободителя, котрий спасе їх знід власти смерти, однак се обійме весь світ; бо спосіб обявлення, відкриття буде такий, що остаточно всі мусять побачити. „Кожде око побачить Його;“ навіть всі в гробах, воскреснувши тоді, і сі, що Його прокололи, спізнають, що вони розіяли Господа слави.

„Він обявиться [чи на небозводі? Ні!] в огню поломаному (на суді), даючи відомшене тим, що не знають Бога і (також тим, що) не коряться благовістю Христа.“ (2 Сол. 1:7-8) Се не потреває довго, аби цілий людський рід пізнав Його серед таких обставин. Тепер добрі терплять, але тоді побачуть „ріжницю між праведником і безбожником,“ бо тоді покажеться ріжниця. (Мал. 3:15-18) Тоді всі побачать ясно, що приймаючи Христа і через Нього предложене для них житє під Новим Заветом, будуть мати вічне житє; бо „ми вповаємо на Бога живого, котрий є Спаситель усіх лю-

дей, а найбільше вірних.“—1 Тим. 4:10.

* ²¹¹Розбираючи докладно всі місця Пятикнижя (пять книг Мойсея), де приходять слова: *двері, ворота* або *Намет*, приходимо до переконання, що двері означають вхід до соборного Намету-Святаї (або загально входіві двері або місце перед самими дверми) а ніколи не означають воріт, що провадять на Двір, як часами думали.

В місяцях, де описуєсь, як Ізраїльський нарід збиррався разом „перед воротами Соборного Намету“ відноситься ясно до згромадження людей на схід від святого будинку, замість бути розсіяним на всіх його сторонах або бути при своїх занятях або в шатрах. В таких случаях не зважалось на падвірні (перші) ворота, подібно, як не згадуєсь о воротах, що ведуть на подвірє Капітолю, коли говориться, „увесь Вашингтон зібрався разом перед сходами Капітолю, аби побачити введення президента.“ Для Жидів двір не мав великого значення. Вони могли свободно там входити в другі дні, з внімкою Дня Примирення. (3 Мой. 1:3; 4 Мой. 6:13-18; і т. д.) Дальше, завісу або заслоу перед входом на Двір, правдоподібно піднимали до гори або відхиляли на бік в часі загального громадження так, аби представителі народу могли бачити будинок Намету.

В другій книзі Мойсея 26:36 двері або ворота Наме-

ту уважаються за те саме, що перша завіса: „І зробиш опону над входом до намету . . . і зробиш для опони п'ять стовпів із акацієвого дерева і пообкладаєш їх золотом.“

В другій книзі Мойсея 30:18 є описано, що умивальниця стоїть між мідяним жертвником а Соборним Наметом. „Зробиш ти умивальницю мідяну . . . і поставиши її між наметом громадським і жертвником.“

В другій книзі Мойсея 40:5-6 двері Намету уважаються за те саме, що двері-завіса властивого Намету: „І поставиш ти жертвника золотого, щоб приносити кадило перед скринєю свідчення. І поставиш опону коло входу в храмину.“

Друга книга Мойсея 29:4, описує Арона і його двох синів, як приведено їх до „входу громадського намету“ і обмито їх в умивальниці.

Друга книга Мойсея 29:10-11 показує, що бичка убито перед Господом „коло входу до громадського намету.“ Слова „перед Господом“ відносяться до хмарного стовпа, що взносився над Наметом.

Друга кн. Мойсея 29:32 говорить о хлібі в кошику, котрий був коло входу в громадський намет.

Друга кн. Мойсея 29:42 говорить о жертві всепалення коло входу в громадський намет а 43-ий стих уважає за те саме, що перша завіса, говорячи: „Сходити мусь тамо з синами Ізраїлевими,“ - де Арон представляв людей, а стовп диму Єгову. Друга кн. Мойсея 36:37 уважає опону-завісу за те саме, що двері, що мають лучність з золотими стовпами. Друга кн. Мойсея 35:17 те є одно з двох місць, де згадується про ворота Двору. Також гляди 2 Мой. 38:30,31 і 4 Мой. 3:26.

ГОЛОВА У

ЖЕРТВИ СЛІДУЮЧІ ПО ДНЮ ПРИМИРЕННЯ

Жертви, котрі приносив нарід Ізраїльський, кожний член поодинокі за себе, по Дню Примирення, є відбиткою або образом правдивих жертв, які людський рід буде приносити в слідуємій віку Тисячліття і котрі жертви будуть тоді предкдані прославленому царському Священству. Правда, вже тепер маємо маленький початок сего. Так приміром світовий чоловік, маючий велике багатство, є в сім згляді сторожем або опікуном Божих річей і сеї „мамони“ може тепер уживати так, що зробить собі приятелів, щоби, коли сеї вік панування сатани скінчиться, а начнеся царство Христа, тоді сі, що їх він так обділював, будуть тепер його благословити. Бо хто дасть склянку зимної води одному з тих найменчих священників, длятого, що він є таким, не утратить своєї нагороди, коли царство Христа буде заложене і розічне своє панування.—Луки 16:1-8; Маттея 10:42.

²¹⁴Сі жертви, що не належать до так званих жертв Дня Примирення, представляли жертви, котрі будуть приношувати в віці Тисячліття.

²¹⁵В прообразі, в старім завіті, жертви Примирення попереджали всі другі жертви і були підставою до загального прощення і поєднання, прийняття Богом всего Ізраїля; а доперва по них слідували другі жертви, які

принесли поодинокі люде так звані „жертви за гріхи“ „жертви за провини“ „мирні жертви“ і т. и., так подібно будуть приноситись дійсні жертви в Тисячліття. Коли жертви сего Євангелського віка припровадять людей, се є світ, до уласкавленого стану, тоді іще таки будуть поповнювані гріхи і провини, до котрих треба буде признатись і за них перепросити, се є буде вимагатись від них конечно жертв.

²¹⁶Жертви Дня Примирення представляли уневажнене гріха Адамового через жертву Христа; але в часі Тисячліття, коли будесь застосовувати до світа користі жертви (викупу) примирення, підчас коли він буде поступенно приходити до дійсної совершенности, до життє і гармонії з Богом, буде поповняти похибки, за котрі він буде мусів відповідати до певної міри. Такі похибки світ буде мусів поправити, се є поправитись і жалувати за се, заким він буде міг бути знова в гармонії з Богом через Христа, свого Посередника.

²¹⁷В слідуємій віку посвячення буде також на порядку деннім, хотия задля зміненого правительства на світі, посвячення не буде довше таке, як воно є тепер, се є аж до смерті, але противно, воно буде провадити до життя; бо з кінцем панування злого, стане кінчитись біль, смуток і смерть, з виїмкою для тих, що будуть зачинити. Посвячення всегда мусить бути добровільним данем своїх сил, як се є представлено в деяких жертвах по Дню Примирення.

ПИТАННЯ ДО НАМЕТУ

134) Чи вірні Господні „видять Ісуса“ тепер? І як? І яка є різниця між тим, як ми Його побачимо поза завісою? Жид. 2:9; § 209.

135) Чи люди будуть могли коли видіти річи на духовім степені? І чому? Йоана 8:19; 14:9; 1 Тим. 6:16; Йоана 1:18; § § 207, 209.

136) Які інші приміри маємо о невидимій духовій силі? Еф. 2:2; 6:12; Ісаї 8:19; § § 208, 209.

137) Що означають слова Апостола, що Бог є „Спасителем всіх людей, а найбільше вірних“? 1 Тим. 4:10; Ісаї 26:19; Осїї 13:14; Йоана 5:28,29; § 210.

138) Коли в св. Письмі говориться про „двері Намету“, то котрі треба розуміти? § 211.

139) Що се значить „нарід збирався перед воротами Намету“? § 211^a.

140) „Що треба розуміти під словами „перед Господом.“ § 211^a, до кінця.

ЖЕРТВИ ПО ДНЮ ПРИМИРЕННЯ

1) До якого часу відносяться жертви приношувати через дітий Ізраїля по Дню Примирення? § 213.

2) Чи є яка підстава, аби вони вказували на який другий час? Луки 16:1-8) Мат. 10:42; § 213.

3) Чому жертви Дня Примирення попереджали всі прочі? § 215

4) Чи після жертв євангелського віку, котрі привели світ до уласкавленого стану, будесь вимагати ще дальше поєднання? і чому? § 215.

5) Поясни, яка є різниця між жертвами Дня Примирення, приношуваними в часі Євангелського віку а жертвами за провини або гріхи в часі Тисячліття? § 216.

6) Чи в будучім віку буде посвячення себе також? а если так, то чим воно буде різнитись від теперішнього посвячення? § 217.

(Далі буде).